

På spåret

Det är inte alltid livet går som på räls. Men en dag denna sommar inträffade verkligen detta. Tro det eller ej men vi var en kvartett från Färila som var ute och trampade längs Dellenbanan.

Men vi var inte ute och cyklade som många nu kanske tror. Vi trampade dressin och det gick lättare än vad jag hade förväntat mig. Det finns inga stora höjdskillnader längs banan. Det blev med andra ord en behaglig färd.

"En trivsamt dags färd mot natt"

Resan började vid Delsbo stationsbyggnad och gick för ovanlighetens skull västerut mot Ljusdal. Sträckningens ändpunkt låg strax efter Hybo station. Det ska sägas att normalt går färden österut med vändplats i Forsa. Jag vet inte om det var försynen som gjorde att vi just denna dag fick trampa den något kortare sträckan till Hybo, en sträcka på 44 km fram och tillbaka. Detta med tanke på att min kondition inte riktigt är på topp.

Innan avfärd fick vi en genomgång av vilka regler som gällde och annat som var viktigt att tänka på.

Trots den låga hastigheten är det inte helt riskfritt att ta sig fram på en gammal nedlagd järnväg. Du vet aldrig vad som kan dyka upp framför dig på spåret. Ändå var mina förväntningar inte särskilt höga men jag anträdde färden med en viss nyfikenhet.

Vi hade anförtröts två dressiner som skulle ta oss fram och tillbaka till Hybo.

Färden förde oss genom en gammal kulturbygd med spår av sågverksindustri och flottning. Rälsskarvarnas dunk angav åkturens puls. Den blev som en hjärt-rytm och fick bestämma vår hastighet.

Att färdas fram genom naturen på detta jordnära sätt är en upplevelse utöver det vanliga. Ingen jäkt och stress. Naturens växlingar gjorde färden allt annat än långtråkig. Växtligheten stod stundtals tät intill banvallen. Det såg ut som vi for genom lövvälvda arkader. På andra ställen löpte järnvägen naturskönt längs med sjö-

arna Långens och Gryttjens stränder.

När den jäktade nutidsmänniskan färdas nära naturen upptäcker hon helt andra värden. Att förflytta sig i sakta mak gör att man ser saker som man annars aldrig skulle upptäcka. Man kan stanna på de platser man själv finner lämpliga.

Att rasta och äta den medhavda matsäcken var en av resans höjdpunkter.

Vi hade blivit varnade att trampa för fort. Det fanns risk att dressinen skulle spåra ur. Jag vet inte om vi var överdrivet försiktiga men vi lyckades hålla oss på spåret under hela resan. Jag måste motvilligt erkänna att ett par gånger infann sig den jonssonska tävlingsinstinkten. Men den bristande konditionen satte ganska omgående stopp för dessa infall.

Längs järnvägen stötte vi på resterna av ett märkligt fenomen den s.k. motlutsflottningen. Den pågick under 1800-talet, innan Dellenbanan byggdes, och varade i 25 år. Motlutsflottningen lyfte timret 13 meter från Hybosjön till sjön Gryttjen.

En gammal järnväg visar ett spår bakåt i tiden. För att förstå sin egen tid måste man känna till det förflutna.

En människa utan förflutet går oftast vilse i nuet.

hälsar Klippörnen / Per-Arne

Månadens eftertanke

Brustna illusioner

Tusen Brustna illusioner kramas i en hårt knuten hand. Tanken erbjuder nya flyktmål i fantasins förlovade land.

Tusen Brustna illusioner bildar glömskans vemodston. Verkligheten ger andra roller åt drömmens huvudperson.

Tusen Brustna illusioner samlas på minnenas strand. Mina sanningar omsluts av tystnad i livets ordlösa historiebånd.